

Povreda na radu i naknada štete

Iz obrazloženja:

Presudom Prvog osnovnog suda u Beogradu, u stavu jedan izreke delimično je usvojen tužbeni zahtev pa je obavezana tužena da tužiocu na ime naknade nematerijalne štete isplati za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja opšteživotne aktivnosti iznos od 750.000,00 dinara, za pretrpljene fizičke bolove u iznosu od 300.000,00 dinara, za pretrpljeni strah iznos od 250.000,00 dinara i za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti u iznosu od 200.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 28.02.2013.godine do isplate u roku od 15 dana od dana prijema pismenog otpravka presude, stavom dva izreke odbijen je tužbeni zahtev u delu kojim je traženo da se obaveže tužena da tužiocu na ime naknade nematerijalne štete isplati za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja opšteživotne aktivnosti iznos od još od 50.000,00 dinara preko dosuđenih 750.000,00 dinara do traženih 800.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 28.02.2013.godine, pa do isplate u roku od 15 dana od dana prijema pismenog otpravka presude, kao neosnovan

– žalba je neosnovana.

U postupku donošenja ožalbene presude u pobijanom delu njene izreke, nema bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361 stav 2 tačka 1, 2, 5, 7 i 9 ZPP, niti drugih bitnih povreda odredaba parničnog postupka, koje bi bile od uticaja na njenu pravilnost i zakonitost u ovom delu.

Prema činjeničnom utvrđenju u postupku donošenja ožalbene presude u pobijanom delu njene izreke sledi da je tužilac u radnom odnosu kod tuženog na poslovima policajca – komandira čete, da je dana 11.05.2009.godine pretrpeo povredu na radu na taj način što je prilikom silaska niz stepenice objekta smeštaja okliznuo se i pao, da je do povrede tužioca došlo tako što su noge otišle nadole “stepenicama” - proklizale, te stepenice nisu imale zaštitu u vidu graničnika, da je ivica bila zaobljena, pohabana i okrnjena usled dotrajalosti i trošnosti, da ovo stepenište nije imalo podest jer su školske prostorije u kojoj su žandarmi bili smešteni direktno stupao na stepenik, da je bilo neosvetljeno i mračno (pregorela sijalica nije bila zamenjena), da su se u tom delu i ranije događali padovi, da je tužilac zbog pada pretrpeo povredu u vidu preloma leve golenjačne kosti u zglobu kolena (tibijalni plato), sa impresijom, da je imobilizaciju nosio do 24.06.2009.godine, kada je gips skinut i tužilac upućen na rehabilitaciju, da je tužilac trpeo bol jakog stepena od momenta povređivanja pet dana, a uz adekvatnu terapiju gde je bol srednjeg intenziteta trajao oko dva meseca, da su bolovi bili prisutni u toku lečenja medikamentima i u toku fizikalnog tretmana u početnoj fazi, a da je bol slabog intenziteta trajao do kraja neprekidnog lečenja – 03.04.2011.godine kao i da ovi bolovi sada zavisno od promene vremena i težeg fizičkog napora imaju tendenciju pojačanja do srednjeg stepena, da je kod tužioca došlo do naruženja srednjeg stepena jer hrama na levu nogu, što je vidljivo iako se ne obrati posebna pažnja, da je kod tužioca došlo do umanjenja životne aktivnosti do 30%, trajno, što se ogleda u kontrakturi levog kolena srednjeg stepena i slabosti leve noge, zbog hipertrofije mišića nadkolenice i elezije spoljašnjeg meniskusa, te nestabilnosti kolena, kao i sa stanovišta neuropsihijatrijske strane zbog dužine doživljene traume lečenja s tim u vezi i da je došlo do neurološkog deficitu uz poremećaj psihofizičke ravnoteže, te remećenja socijalne i radne uspešnosti slabijeg prilagodljivosti, zbog zaostalih telesnih posledica kontrakture levog kolena izraženog neurološkog deficitu te anksioznosti, depresivne zabrinutosti, te do smanjenja svakodnevnih aktivnosti i radosti života i voljno nagonskog dinamizma niže frustracione tolerancije), da je kod tužioca dijagnostikovano anksiozno depresivni sindrom F41.2, poremećaj prilagodljivosti F43.2 i umanjenje životne aktivnosti sa stanovišta ortopedskog....30%, da je tužilac prilikom povređivanja doživeo intenzivan strah kao i automatsku instiktivnu reakciju na iznenadnu neočekivanu opasnost u

kojoj se našao iznenadno i neočekivano, da je doživeo primarni strah jakog intenziteta u trajanju od pet do deset minuta, a potom sekundarni strah jakog intenziteta, kao psihičku reakciju na predstojeću nepovoljnu situaciju nakon kritičnog događaja, nakon povrede . da je sekundarni strah jakog intenziteta bio u trajanju od oko 24 časa, da je potom sledio sekundarni strah srednjeg intenziteta u roku od dva meseca, te strah slabog intenziteta u trajanju od tri meseca, kada je prešao u anksioznost, depresivnost zabrinutost uz anksiono depresivni sindrom, da je na osnovu odluke Kompanije "Dunav osiguranje" od 10.11.2009.godine o likvidaciji obaveze utvrđeno da je ugovorač osiguranja MUP, da je zahtev za naknadu štete podneo tužilac 03.12.2009.godine, povodom naznačenog štetnog događaja u mestu Medveđa, da je šteta obračunata u iznosu od 50.000,00 dinara.

Na ovako pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud je pravilno primenio materijalno pravo dajući za svoju odluku razloge koje je u bitnom prihvatio i ovaj sud, kao drugostepeni u postupku njene žalbene kontrole.

Ostvarena je prepostavka uzročnosti u smislu odredbe člana 174 Zakona o obligacionim odnosima jer je do pada tužioca došlo zbog posledica klizave podloge stepenica kojima se tužilac kretao u mraku i čija su gazišta na pojedinim od stepenika bila oštećena. Radi toga, kretanje po nebezbednoj površini je samostalan uzrok koji je doveo do štete zbog pada tužioca. Radi toga, pravilan je zaključak iz ožalbene presude da postoji materijalna odgovornost tužene, po osnovu njene građanskopravne odgovornosti sa razloga što nije stvorila bezbedne uslove rada, pa je kretanje po stajnoj površini – naznačenim stepenicama bilo opasno. To je odgovornost po osnovu postojanja opasne stvari čiji je imalac tuženi.

Pri tome, pravilno zaključuje ožalbena presuda da tužena nije predložila dokaze za suprotno sa stanovišta odredbe člana 192 Zakona o obligacionim odnosima – srazmerno sniženje naknade štete, a tužena to ne čini ni u žalbi.

Takođe, imajući u vidu stepen umanjenja životne aktivnosti sa stanovišta ortopedske i psihičke sfere ličnosti dosuđeni iznos predstavlja pravičnu novčanu naknadu. Ovo sa razloga što zbog kontrakture levog kolena tužilac neće moći da obavlja sve one aktivnosti koje traže duže stajanje i hod kao što je bavljenje sportom i rekreacijom, pripremanje hrane i održavanje higijene, a takođe prisutni anksiono depresivni sindrom poremećaj prilagođavanja kao posledica doživljene traume od 12.05.1999.godine izražava se na neurološki deficit i poremećaj psihofizičke ravnoteže, te socijalno radne uspešnosti tužioca kao oštećenog.

Sve su to razlozi koji čine da dosuđeni iznos po ovom vidu nematerijalne štete takođe predstavlja pravičnu novčanu naknadu.

Radi toga, suprotno navodima žalbe dosuđeni iznosi novčane naknade po naznačenim vidovima nematerijalne štete, se zasnivaju na pravilnoj primeni odredbe člana 200 ZOO.

Pravilna je i odluka o kamati jer se ista zasniva na pravilnoj primeni odredbe člana 277, 186 i 324 stav 1 ZOO.

Sa izloženog, a na osnovu odredbe člana 375 ZPP u vezi odredbe člana 506 stav 1 novog ZPP odlučeno je kao u izreci ove presude.